

и трето езерца, все така дива и пуста като че лишена отъ животъ. Пжтеката отново възлиза, спуска се, пакъ се качва.

Мърка се далечъ бѣлата сграда на Неврокопската хижа. После и тя изчезва. Редятъ се дълги часове, презъ които се чуе само тропотъ на копита и викъ на коняръ. Постепенно скалитѣ чезнатъ, по хълбоцитѣ на планината се явяватъ храсти. Почва слизането. Отъ билото на единъ ридъ, кржгзорътъ изведнажъ се открива на северъ и изтокъ — а долу, като нѣкакво безкрайно вълнисто плато се разтила кждравиятъ масивъ на Родопитѣ. Въ лѣво е тъмната грамада на Рила и свѣтлата жълто-зелена котловина на Разлога. Една гжста клекова гора, бодлива и зла, се спуска по северния склонъ и ние бързо и неспирно слизаме въ низинитѣ. Часъ, два, три. Урвитѣ ни засипватъ съ прѣстъ, крайпжтнитѣ дървета сж опрашени, най-последно, нѣколко чарка, единъ следъ другъ, пѣхтятъ и скрибучатъ. Ето и пжтя за Неврокопъ, единъ камионъ тупа по него и вдига пушилекъ. Ето и градинкитѣ на Добринище, съ първитѣ морави и жълти димитровчета.